

die zich rustig laten opnemen en strelen en het geheele troepje is zoo mak, dat zij op een bepaald fluittoontje alle komen aanloopen als een troep hondjes. Dat zij heel goed onderscheid maken tusschen personen, blijkt wel hieruit, dat zij, ook toen mijn vrouw er al op kon nemen, van mij nog niets wilden weten en eerst ook langzamerhand zich moesten gewennen door mij gevoerd en opgenomen te worden. Nog altijd zijn er enkele, die grooter sympathie voor mijn vrouw dan voor mij aan den dag leggen. Aan vreemden gelukt het zelden of nooit ze uit de hand te doen eten.

Er is een groot individueel onderscheid tusschen de hagedissen zoowel in uiterlijk als in karakter. Wij kennen ze alle uit elkander en iedere hagedis heeft nu een naam, wat bij de waarneming van elks gewoonten en eigenschappen wel noodzakelijk is.

Als ze den winter doorkomen, zullen wij nog meer waarnemingen omtrent hun psyche kunnen doen en daarvan een en ander in dit tijdschrift mededeelen.

Rotterdam,

D. L. UYTENBOOGAART.

VARIA UIT DELI.

NOG IETS OVER DE GROOTE SLAG.

I.

ISTERMIDDAG was ik in de buurt van de woning van den Heer Schlechter en besloot, hoewel ik een klein uur door den modder moest baggeren, nog eens een bezoek te brengen aan de reuzenslang (waarover ik u reeds een en ander vertelde) die, naar men mij zeide, nog steeds in leven was.

Tegen ongeveer half zes des middags kwam ik met mijn gezelschap bij het huis en vond in de kooi een ineengewikkelde, zwart glanzende, massa. *Gedurende ruim drie maanden lag de slang nu zoo, en versmaadde alle voedsel.* Men zou zeggen, dat het dier dood was. Ik tikte met mijn wandelstok tegen de kooi, terwijl een der dames vlak voor de kooi stond. Plotseling kwam uit de ineengewrongene massa de reuzenkop te voorschijn en schoot bliksemsnel in de richting van de dame, stootte echter tegen het gaas, trok zich wat terug, maar bleef dreigend opgeheven. Eerst na eenigen tijd zonk de kop langzaam op het lichaam terug.

De heer Schlechter, die voor korten tijd een andere woning moest betrekken, nam ook de slang mede. Hij maakte een gat in het gaas, bond daar een stevige zak voor en, jawel! 's nachts kroop het dier in de zak. Hij werd nu in een bierkist gedaan; (dit zijn nogal zware stevige kisten) maar door eenvoudig het lichaam wat te ontrollen barste de kist aan alle kanten open. Gelukkig ontdekte men het bijtijds en met behulp van 5 coolies — die alle kracht moesten aanwenden om het dier in toom te houden — werd hij in veiligheid gebracht. Dit gebeurde eergisteren en waarschijnlijk heeft deze gebeurtenis het dier eenigermate uit zijn apatischen toestand gewekt. De aanval althans, die hij gisteren deed bevreesde mij zeer.

De Heer Schlechter denkt het dier eerstdaags dood te schieten en het te villen, want de huid, hoewel niet schitterend van kleur, vertoont toch nog eigenaardige teekeningen.

De kleine slang, waarover ik u schreef, ontvluchtte en kruipt dus ergens weer vrij rond. Heeft hij tijd van leven, dan wordt dat ook zoo'n groot exemplaar.

Ik kan hier nog bijvoegen, dat ofschoon er vele, zeer vele slangen rondom Medan zijn (ook in de buitenwijken der stad komen zij voor — wij hadden er al 3 in den tuin, waaronder 2 zeer giftige) het gevaar voor die dieren toch niet zoo groot is als men wel zoude denken. Een slang valt *in den regel, geen mensch aan*, maar *vlucht* onmiddellijk, zoodra zij hem gewaar wordt. Trapt men nu toevallig op zoo'n dier, ja, dan verdedigt het zich en bijt. De groote slang voedt zich, als hij ze bemachtigen kan, met wilde zwijnen. Na zoo'n dier naar binnen gewerkt te hebben, ligt hij machteloos ter aarde, te dik om zich te bewegen; in dien toestand is hij gemakkelijk te vermeesteren. De kleinere slangen voeden zich met kleinere dieren, ook wel met vogeltjes.

II. TIJGERS.

Hierover kan ik al heel weinig schrijven. Ik zag er nooit een, ofschoon ik verscheidene malen de wildernis in ben geweest. Gevaarlijk voor menschen zijn de tijgers hier *niet* (er zijn natuurlijk uitzonderingen) ze hebben volop wild in de bosschen en velden. Niet zoo heel ver van Medan af, ongeveer 5 kilometers, komen zij al voor. Eenigen tijd geleden, was ik op de tabaksonderneming »Rotterdam B.« Een kalf, door een tijger aangevallen, dicht bij het huis van den administrateur, werd door vier Klingaleezen opgebracht. Het dier had een diepe wond boven den rechtervoerpoot, trilde en sidderde over het geheele lichaam en was zoo woest, dat het zijn bewakers wist te ontkomen en als waanzinnig wegrende. 't Eerste wat gedaan moest worden, was de wond te ontsmetten, want een tijger heeft bijna altijd lijkengif tusschen de klauwen. Het dier werd weer opgevangen en met veel moeite naar den stal gebracht. Hier, te midden der andere ossen (Zebu's) bedaarde het een beetje. De wond werd gereinigd en het dier bleef in leven.

Niet lang daarna vertelde een der assistenten van die zelfde onderneming mij, dat hij 's morgens te 11 uur naar huis gaande, een 50 meter van zich af, een tijger uit het struikgewas zag te voorschijn komen. Het dier keek hem even aan, bleef een seconde verwonderd staan, en verdween toen met een reuzensprong, aan de andere zijde van den weg in den lalang. Dit is een soort gras, dat tot manshoogte opschiet en zeer dichte bosschen vormt, alles verstikkende wat onder zijn bereik komt; de grootste vijand van de tabaks- en rubberplanten. Steeds is het een zeldzaamheid, als men bij klaarlichten dag een tijger ziet. Tegen het vallen van den avond komen ze te voorschijn en zijn dan het gevaarlijkst, want ze hebben dan meestal den geheelen dag gevast. Zooals ik echter zeide, hun prooi bestaat voor 99 % uit wilde zwijnen, nu en dan ook een os. Met gemak, heb ik van verscheidene kanten gehoord, sleept een tijger een volwassen os mede en springt zelfs met zijn prooi over een paar meter hooge heg. Het is haast niet te gelooven. Het is in elk geval gevaarlijk om 's nachts of 's avonds laat alleen te voet en zonder licht, op eenzame wegen te loopen. De inlanders hebben altijd een lantaarn of een toorts bij zich. Ook in een auto heeft men van de wilde dieren niets te vreezen. Het sterke licht der lantaarns en het geraas verbijstert hen. Het is gebeurd, dat een tijger als wezenloos aan den kant van den weg bleef zitten staren, geheel verbijsterd door het felle licht van de auto.

's Nachts leggen de tijgers soms twintig en meer kilometers af, maar volgen, altijd een paadje, dat zich door de wildernis slingert. Schier nooit zal hij zijn weg nemen dwars door struikgewas of lalang. Ze gaan heel behoedzaam voort en zorgen dat ze niet op doode takjes of zoo iets trappen. Hun prooi vallen ze meestal van achteren aan.

Paarden, ossen, en de meeste andere dieren worden den tijger al op zeer grooten afstand gewaar. Indien uw paard (zooals laatst een kennis van mij overkomen is) plotseling angstig wordt en, ondanks al uwe pogingen, in vliegende vaart rechtsomkeert maakt, kunt gij er staat op maken, dat er een tijger in de buurt is. Dit is laatst gebeurd op den Laboeanweg hier dicht bij Medan; later bleek 't ook, dat zoowat elken avond daar een tijger rondsliuift en op zijn prooi loert.

Medan.

H. A. KUYPER.